

placení kupní ceny do 60 dnů po dodání. Tímto příkazem nebyla ještě uzavřena pevně kupní smlouva dle titulu II. obchodního zákona, poněvadž mu scházelo přijetí návrhu podatele — akceptace —, která měla se státi buď potvrzením objednávky dle odstavce prvního prodejních podmínek, jak si žalobkyně stanovila, buď reálním plněním smlouvy. Také příkaz objednávky byl učiněn »s výhradou firmy«, to jest se schválením žalobkyně. Že by byla žalobkyně příkaz schválila anebo zaslala dovolateli potvrzení objednávky, ani netvrdila. Žalobkyně zaslala váhu automobilem po svých zřízcích teprve asi za tři měsíce (správně za dva měsíce 12 dnů — dne 17. května 1930), a dovolatel ji nepřijal. Postup žalobkyně nebyl správný, neboť byla povinna buď ihned dovolatele zpravit o tom, že objednávku jeho přijímá nebo bez průtahů reálně ji splnit, obzvláště, když dodávka měla býti promptní. Nelze žádati na objednateli, aby čekal drahnou dobu a byl v nejistotě o tom, co se s jeho objednávkou stalo, byl-li jeho příkaz přijat čili nic. Nedala-li žalobkyně ani potvrzení objednávky ani skutečným plněním smlouvy po dobu téměř dva a půl měsíce žádného vyřízení, mohl vším právem dovolatel míti za to, že jeho objednávka byla odmítnuta, a že již k žádné smlouvě nedojde, a mohl se krýti jinde. Průtahy žalobkyně nelze nijak ospravedlniti. Příčilo by se zásadě poctivého obchodování ustanovení odstavce šestého prodejních podmínek, dle nichž žalobkyně neuznává zrušení pevně udělených příkazů, když by pro ni mělo platiti ustanovení, že není vázána žádnou lhůtou dáti objednateli potvrzení o učiněné objednávce, nebo že ji vůbec dáti nemusí nebo že objednávku může ve lhůtě libovolné reálně plnit, a tím objednatele ponechat ve stálé nejistotě, což by bylo tím povážlivější, kdyby šlo o zboží podléhající častým změnám cenovým, a umožňovalo by prodávateli spekulaci na zádech objednatele. Zavinila si tedy žalovaná sama, že včas nepřijala a nepotvrdila dovolatelovu objednávku, a dovolatel nebyl při zaslání váhy 17. května 1930 již vázán svým návrhem. Tu nešlo o odstoupení od smlouvy, kteráž se vůbec nestala perfektní pro nedostatek včasné akceptace žalobkyní, a proto dovolatel nemusil zachovati předpisy dle čl. 355, 356 obch. zák., poněvadž tyto předpokládají platně uzavřenou smlouvu kupní. Tím méně lze mluvit o schválení smlouvy podle druhého odstavce čl. 347 obch. zák. Pro nárok žalobkyně schází tu nezbytný předpoklad perfektní smlouvy, a byla proto žaloba právem zamítnuta.

Čís. 14255.

S hlediska § 2 aut. zák. nezáleží na tom, zda řidič zodpovídá podle všeobecných zásad občanského zákoníka za vlastní zavinění.

Mohl-li řidič silostroje vynaložením možné opatrnosti zabrániti úrazu dítěte, nepřichází v úvahu případné spoluzavinění rodičů dítěte z důvodu opomenutého dozoru.

(Rozh. ze dne 21. března 1935, Rv I 588/33.)

Žalobce domáhá se na žalovaném náhrady škody, tvrdě, že žalovaný jel na svém motocyklu tak rychle a nebezpečně, že čtyřletý žalobce byl jím, když na dané znamení uskočil stranou, zachycen, několik metrů vlečen a zraněn. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu, první soud mimo jiné z těchto důvodů: Žalovaný dával včas výstražné znamení, jel rychlostí, jež nedosahovala ani 15 km, a již ani místo nehody nevyžadovalo, byl pánem své rychlosti, neopatrnou jízdou zranění žalujícího nezavinil, a k zranění došlo pouze náhodou tím, že dítě, byvši bez dozoru ponecháno sobě v jízdní dráze vběhlo žalovanému nenadále do cesty.

Nejvyšší soud k dovolání žalobce změnil rozsudky nižších soudů a uznal, že žalobní nárok je důvodem po právu.

Důvody:

Žalovaný, jenž jedá motocyklem přejel a zranil 4letého žalobce, vyvíňoval se podle § 2 zákona ze dne 9. srpna 1998 čis. 168 ř. z. tvrdě, 1. že nezletilý žalobce mu skočil do cesty, 2. že rodiče žalobcovi zanedbali svoji povinnost, nechavše své dítě bez dozoru. Vyvíňuje se tedy tím, že vinu na úrazu mají poškozený sám a jeho rodiče, tedy třetí osoby, za něž neručí. Vyvinovací důkaz v onom směru musí selhati, neboť o zavinění 4letého dítěte jako osoby, která s právního hlediska nemá vůli, nelze mluvit (§ 21, 248, 1308 obč. zák., rozh. Gl. U. 5639 a sb. n. s. čis. 7614). Žalobce byl s dvěma jinými soudruhy v jízdní dráze, když žalovaný dával výstražné znamení a k dětem se blížil rychlostí 15 km nepřevyšující, a hoši měli možnost i čas se uhnouti na chodník podle nich, jakž plyne z toho, že druzí dva hoši tak také učinili. Žalovaný spatřil nezletilého žalobce na vzdálenost asi 50 kroků. Podle nižších soudů žalobní nárok není důvodem po právu, jelikož žalovaný na nehodě nemá viny, an neměl příčiny zmírniti rychlost pod 15 km. Toto právní posouzení není však správné, neboť nesejde na tom, zda žalovaný »má vinu«, t. j. zda zodpovídá podle všeobecných zásad občanského zákoníka za vlastní zavinění (§ 1294, 1297, 1299 obč. zák.), nýbrž jen na tom, zda se podle § 2 zák. o jíz. silostroj. vyvinil. A s tohoto hlediska jest usouditi, že žalovanému nepodařilo se vyvinuti, neboť, nehledíc k všeobecným předpisům o ručení za náhradu škody podle § 1297, 1299 obč. zák., plynula i ze zvláštního předpisu o jízdě motorovými vozidly, tedy z § 45 nařízení čis. 81/10 ř. z. pro žalovaného povinnost, viděl-li již na vzdálenost 50 kroků malé děti, mezi nimi i čtyřletého žalobce před sebou v jízdní dráze, tedy osoby, o nichž musil předpokládati, že zanedbají pozornost u jiných rozumných osob zpravidla předpokládanou, učiniti veškerá opatření; měl tedy výstražná znamení opakovati, nesměl v jízdě pokračovati, nýbrž měl ji zmírniti a po případě, pozoroval-li, že děti nemíní silnici včas opustiti, nebo že jsou v rozpacích, bezpodmínečně zastaviti. Nemůže se za dané situace vyvíňovati tím, že žalobce »z nenadání skočil pod motocykl«, nebo že »utíkáje, vběhl náhle přímo před motocykl«, neboť, že se to mohlo státi, zavinil jen žalovaný tím, že nešetřením platných předpisů a příkazů opatrnosti všeobecně předpokládané nechal přiostriti

situaci tak, že pak bylo již možné jen jednání z nenadání, tedy jen náhlé a nerozvážené pohybování jak jeho, tak i žalobce. Správně proto uplatňuje dovolání důvodem čís. 4 § 503 c. ř. s., že se žalovanému důkaz podle uvedeného § 2 nezdařil. Kdyby se řidič byl tak zachoval, jak bylo podle shora uvedeného jeho povinností, nebylo by vůbec k úrazu došlo, takže případné spoluzavinění rodičů žalobce by nebylo již v příčinné souvislosti s úrazem, aspoň ne v tak blízké, že by pro posouzení spojitosti s praktického hlediska, platného ve všedním životě, přicházela v úvahu. Spoluzavinění rodičů tu není již proto, že matka žalobcova, chtějíc se postarati o dohled nad žalobcem, to v den úrazu pro náhlou nemoc učiniti nemohla, že tedy měla dobrou vůli vykonati dozor, ježto z nedostatku povinného dozoru by byla práva jen při nedostatku této dobré vůle (viz rozh. sb. n. s. čís. 12312). Nebylo tudíž příčiny k rozdělení náhradní povinnosti ve smyslu posl. odstavce § 2. aut. zákona.

Čís. 14256.

Státní úředník, přejímaje úřad rozhodčího, činí tak s výhradou, že mu bude uděleno k tomu nadřízeným úřadem svolení. Převzal-li proto úřad rozhodčího bez této výhrady, ručí stranám za škodu vzniklou jim jednáním před rozhodčím soudem, musil-li později v důsledku zákazu nadřízeného úřadu od rozhodčího úřadu odstoupiti.

(Rozh. ze dne 21. března 1935, Rv I 889/33.)

Žalobkyně prováděla pro Stavební družstvo v P. stavbu domů. K rozhodnutí sporu o zaplacení odměny ustavil se podle stavebních podmínek rozhodčí soud, do něhož jmenovalo rozhodčím stavební družstvo žalovaného, který přijal jmenování za rozhodčího bez námitek a jednání rozhodčího soudu se též zúčastnil. Když však mělo dojít k dalšímu jednání, oznámil žalovaný písemně, že na funkci resignuje, že ji na dále jako státní úředník nemůže vykonávati, a že k tomu též nedostal svolení ministerstva veřejných prací. V důsledku toho navrhl předseda rozhodčího soudu u krajského soudu, by smlouva byla prohlášena podle § 583 odst. 2 c. ř. s. za bezúčinnou. Žalobkyně domáhá se nyní na žalovaném podle § 584 odst. 2 c. ř. s. náhrady škody 11.886 Kč, způsobené jí tím, že vyplatila rozhodcům na odměnách 7.386 Kč a svému právnímu zástupci 4.500 Kč. P r v ý s o u d vyhověl žalobě do částky 5.802 Kč, jinak žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaného změnil rozsudek prvního soudu a zamítl žalobu i co do 5.802 Kč.

N e j v y š š í s o u d k odvolání žalobkyně změnil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Je správný úsudek, že nesvolením ministerstva veřejných prací k přijetí úřadu rozhodčího byl pro žalovaného dán podstatný důvod ve smyslu § 579 c. ř. s., nelze však souhlasiti s názorem, že na straně žalo-